



**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1 V. conueniens fuerit Christi sepulchrum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

A quidem non ita vilem Dei naturam arbitraberis, tanquam qua aliquando subiecta possit esse iniuriis.

De sepultura Christi, in quatuor articulos diuisa.

COMMENTARIVS.



Einde considerandum est de sepultura Christi. Et circa hoc quatuor queruntur.

Primo, vtrum conueniens fuit Christum sepeliri.

Secundo, de modo sepultura eius.

Tertio, vtrum corpus eius fuerit in sepulchro resolutum.

Quarto, de tempore quo iacuit in sepulchro.

ARTICVLVS I.

Vtrum fuerit conueniens Christum sepeliri.

282:
Inf. q. 52.
art. 1. co. 8.
op. 3. c. 241.
242. 8.
op. 60. c. 20.
pri. 8. c. 1. Co.
15. l. 6. c. 3.



Primum sic proceditur. Videtur, quod non fuerit conueniens Christum sepeliri. De Christo enim dicitur in Psalm. 87. Factus est sicut homo sine adiutorio, in inter mortuos liber. Sed in sepulchro concluduntur corpora mortuorum, quod videtur esse contrarium libertati. Ergo non videtur fuisse conueniens, quod corpus Christi sepeliretur.

2. Præterea. Nihil circa Christum si vi debuit, quod non esset salutariferum nobis. Sed in nullo videtur ad salutem hominum pertinere, quod Christus fuit sepultus. Ergo non fuit conueniens Christum sepeliri.

3. Præterea. Inconueniens esse videtur, quod Deus qui est super caelos ex celsis in terra sepeliretur. Sed illud quod conuenit corpori Christi mortuo, attribuitur Deo ratione vnionis. Ergo conueniens videtur, Christum fuisse sepultum.

Sed contra est, quod Dominus dicit Matth. 26. de muliere qua eum inunxerat, opus bonum operata est in me: & postea subdit. Mittens enim hoc vnguentum in corpus meum ad sepeliendum me fecit.

Respondetur dicendum, quod conueniens fuit Christum sepeliri. Primo quidem ad comprobandam veritatem mortis: non enim in sepulchro aliquis ponitur, nisi quando iam de veritate mortis constat. Vnde & Marci 15. legitur, quod Pilatus antequam concederet Christum sepeliri, diligenter inquisitione cognouit eum mortuum esse. Secundo, quia per hoc quod Christus de sepulchro resurrexit, datur spes resurgendi per ipsum, his qui sunt in sepulchro: secundum illud Ioa. 5. Omnes qui in monumentis sunt, audient vocem filij Dei, & qui audierint, uiuent. Tertio, ad exemplum eorum, qui per mortem Christi spiritualiter moriuntur peccatis: qui scilicet abscondantur a conturbatione hominum. Vnde dicitur Colos. 3. Mortui estis & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Vnde & baptizati, qui per mortem Christi moriuntur peccatis, quasi consepeliuntur Christo per immersionem, secundum illud Roman. 6. Consepulti sumus cum Christo, per baptismum in mortem.

Ad primum ergo dicendum, quod Christus sepultus, se inter mortuos liberum fuisse ostendit, in hoc quod per inclusionem sepulchri, non potuit impediri, quin ab eo resurgendo existeret.

Ad secundum dicendum, quod sicut mors Christi efficiens operata est nostram salutem, ita etiam & eius sepultura. Vnde Hieronymus dicit super Matth. Sepultura Christi resurgimus. Et Isa. 53. super illud, Dabit impiis pro sepultura, dicitur glo. id est, Gentes, quæ sine pietate erant, Deo, patrique dabit: quia mortuus & sepultus eos acquisiuit.

Ad tertium dicendum, quod sicut dicitur in quodam sermone Concilij Ephesini. Nihil horum, quæ saluant homines, iniuriam Deo facit: quæ ostendunt eum non passibilem, sed elementem: Et in alio sermone eiusdem concilij legitur. Nihil putat iniuriam Deo, quod est occasio salutis hominibus: in

Itera huius articuli facillima est, & in corpore eius posset addi congruentia, voluisse Christum sepeliri, vt exemplo suo indicaret curam sepeliendi mortuos honestam esse, & ad pietatem, & misericordiam pertinere, quam etiam attigit D. Tho. ar. 2.

In solutione ad 1. de Christo explicat D. Thom. illud Psalm. 87. Factus sum sicut homo sine adiutorio inter mortuos liber. Quod dicit recte accommodari corpori

Christi, quod in sepulchro liberum fuit, quia impediri non potuit, quin exiret, cum velleret. Quam expositionem indicat Aug. in expositione illius Psalm. dicens. Inter mortuos liber est, qui carnem suam, tanquam solutum ab eis templum resuscitare poterat, cum volebat.

Hieronymus vero ibidem eadem verba de Christo interpretans, ad Christi animam ea referre videtur, dicens. Inter mortuos liber, quia nemo me in inferno vincit, sed ego vincitorum catenam propria virtute calcaui. Eodem modo Rufinus in expositione Symboli Apostolorum, Euidensime (inquit) de eo dicitur, Factus sum, sicut homo sine adiutorio inter mortuos liber. Nō dixit, homo, sed sicut homo, quia etiam descenderat in infernum: sed inter mortuos liber, quia à morte teneri non poterat.

Quæ tamen verba tam ad corpus, quam ad animam accommodari possunt. Eodem fere modo exponit Cyprianus. sermone de passione Christi versus finem. Tota vero hæc expositio allegorica est. Ad litteram enim David loquitur de seipso; quando eum Saul, vel Absalon ita affligebant, vt videretur à Deo derelictus. Vnde Basilus, & Theodoretus ita interpretantur illa verba. Inter mortuos liber. Cum nondum mortis cruciatu per mortem factus sim obnoxius, me ipse mortuus connumeror. Non est tamen negandum, quin prima expositio quamvis mystica, sit maxime ab Spiritu sancto intentata, imo & David quoque respexisse ad Christum credibile est. Multa enim sunt in illo Psalmo, quæ vix possunt in alium conuenire.

In solut. ad 2. dicit D. Thomas sepulturam Christi operatam esse nostram salutem efficienter, quamuis non meritorie. Sed hoc (vt in superioribus notauimus) non potest proprie intelligi, sed per quandam proportionem, seu accommodationem; quatenus corpus sepulchro traditum propter homines, est accommodatum instrumentum ad excitandos homines à sepulchris.

In solut. ad 3. supponit D. Thom. esse communicationem idiomatum inter Deum, & corpus mortuum illi vnitum, & ea ratione verum esse dicere, Deum iacuisse in sepulchro. In quo potest esse nonnulla difficultas, quia illa communicatio idiomatum, supponit veritatem huius propositionis, Deus est corpus mortuum, vel hoc corpus est Deus. Nam in huiusmodi propositionibus fundatur: at vero illæ locutiones non admittuntur communiter. Quia ibi corpus erat per modum partis humanæ naturæ: communicatio autem idiomatum non est inter suppositum, & partem naturæ; quia nomen partis abstracte significat: propter quod non dicitur Verbum in triduo esse animam. Dicendum vero est illam locutionem simpliciter esse admittendam; Deus est sepultus, vt dictum est supra disput. 38. sectio. 2. Hæc autem locutio fundari potest vel in hoc, quod corpus illud simpliciter erat quoddam totum: vel certe (quod verius est) quod per synecdochem nomen totius parti tribuitur, quomodo Petrus dicitur sepultus, vbi est corpus eius. Et eadem ratione dicitur Christus sepultus, & quia Christus est Deus, dicitur etiam Deus sepultus. Legatur Richard. ind. 3. dist. 21. artic. 1. quæst. 2. & Bonau. dist. 22. artic. 1. quæst. 1. & 2.

Glos. ord. ibi.
id habet.

Simplicitas
dicitur
Deus sepul-
tus.